

трибуна

на стр. 6

Срещи:
Художникът Климонт

21 февруари 2020 г. • година X • брой 226

Акценти

Адрес на редакцията: гр. Казанлък, бул. "Розова долина" 100, офис 8 (срещу Митницата)

РОКАДИ В УПРАВЛЕНИЕТО

Срешение в ръководството на „Арсенал“ АД от началото на месец февруари са направени промени в ръководния екип на дружеството.

Досегашният дългогоди-

техническите въпроси.

И двамата са дългогодишни служители на „Арсенал“ АД и дългогодишни членове на ръководния му екип. Назад във времето инж. Христо Стрешков е бил ди-

Йорданов е бил директор на Завод 5.

Инж. Христо Стрешков е възпитаник на ТУ - Габрово. Завършил е специалност „Механично приборостроене“.

Инж. Христо Стрешков

Инж. Йордан Йорданов

шен директор по техническите въпроси на „Арсенал“ АД инж. Христо Стрешков поема ръководството на направление „Управление на процесите“.

Досегашният директор на направление „Управление на процесите“ инж. Йордан Йорданов става директор по

ректор на Завод 14, обединяващ заводите в Шейново и завод 1, а след закриването на площадката в Шейново, поема дейността по техническите въпроси в дружеството.

Преди да стане директор на направление „Управление на процесите“, Йордан

Инж. Йордан Йорданов е възпитаник на Тулския държавен технически университет, специалност „Елементи на полигонните установки“.

Ръководството на „Арсенал“ АД пожелава успех и на двамата в новите им поприща.

„Трибуна Арсенал“

ТЕСИНДИКАТИТЕ

КНСБ СТАНА НА 30

30 години навърши на 12-и февруари най-големият синдикат в България - Конфедерацията на независимите синдикати.

Конфедерацията, чиято членска маса към момента е близо 300 хиляди души, отбеляза 30-годишния си юбилей с голям концерт в Зала 3 на НДК в София. Честването бе уважено от президента на България Румен Радев и премиера Бойко Борисов.

Сред гостите бе и 8-членна делегация от СК на КНСБ в „Арсенал“ начело с председателя на синдиката в дружество-то Атанас Бозов.

Зедно с него на честването бяха и председателите на заводските организации на КНСБ.

В „Арсенал“ е най-голямата структура на КНСБ в сферата на машиностроенето и металообработването, наброяваща над 7 300 членове.

Организация, която да брани интересите на работещите в България, има много преди да се учреди КНСБ на 12 февруари 1990 година.

Продължава на стр. 4

Тук празникът се помни!

Специално за вас, мили дами, и вашия възлнуващ празник!
Ресторант „Орешака“ ви кани на **7 март** (събота) и **8 март** (неделя) от 19 часа да прекараме заедно една незабравима вечер.

За резервации: 0700 70 717
Още за ресторант „Орешака“ и неговите неустойми предложения: www.oreshaka-bg.com

Меню

Салата „Капрезе“
Сирене с орехи и меден балсам
„Сюрприз“
със свинско или
тилешко месо по желание
Сладко изкушение „Орешака“
Безалкохолно
Минерална вода
50 гр ракия

14 февруари

- Имате ли картичка с надпис:
„За единствената жена в живота ми!“?
- Да.
- Дайте ми 9.

Добре дошли сте!

За настроеността и танците ще се погрижи и DJ

СБОИ: 2019 ГОДИНА НИ НАПРАВИ ПО-СИЛНИ И ИНОВАТИВНИ

„Изминалата 2019 г. ни изправи пред редица предизвикателства, преодоляването на които ни направи по-силни и иновативни във всички аспекти от нашата дейност. Членовете на Сдружение „Българска отбранителна индустрия“ успешно продължиха тенденцията през последните години да бъдат лидери в съответните пазарни ниши, не само на международния пазар на отбранителни продукти и услуги, но и в множество от секторите, залегнали в основата на социално-икономическото развитие на страната“.

Това се казва в официалната позиция на Сдружение „Българска отбранителна индустрия“ – СБОИ, след проведен през януари годишен форум, в който от името на „Арсенал“ АД участваха инж. Христо Стрешков - директор „Технически въпроси“, Добрин Драгнев - главен счетоводител на дружеството и Димитър Граматиков, главен счетоводител на „Арсенал 2000“.

В официалния бюлетин на СБОИ членовете на сдружението - фирми от българската отбранителна индустрия, отчитат, че през 2019 годи-

на са разработени и успешно реализирани редица нови изделия и системи от дружествата.

Продължава на стр. 7

Пазарувайте с Ваучер Храна от Идънред в повече от 10 000 търговски обекта в цялата страна.

С Карта и Ваучер Подарък изберете сами своя най-желан подарък, независимо от вида му: облекло, техника или друго.

www.edenred.bg, bulgaria@edenred.com, +359 2 947 02 20

Издателски съвет: Николай Ибушев, Янко Запрянов, Цветан Шиков, Добрин Драгнев;
Редакция: Деляна Бобева - гл. редактор, Диана Нейчева, Мария Рашкова, Мария Пискова, Искра Буюклиева, Юлия Младенова, Венко Юнаков, Невена Атанасова. Със съдействието на КНСБ и КТ "Подкрепа" в "Арсенал" АД.

Шефът на „Инженеринг“-а Петко Ваков:

БЕЗ РАБОТА НЕ МОГА!

Инженеринг... Що е то? Инженерът в „Арсенал“, който най-добре може да даде точния отговор на този въпрос, се казва Петко Ваков. „Проектиране, изграждане, въвеждане в действие и управление на интегирани системи от хора, материали, оборудване, инструменти и други ресурси. Занимаваме се с реализацията на различни промишлени и други обекти, предимно в чужбина. Работим с клиенти от страни по целия свят, които искат да развият своя оръжейна промишленост, да произведат изделия, в които ние имаме опит“, – дефинира инж. Ваков. Той е ръководител на направлението „Инженеринг“ в „Арсенал“ АД. Тук работи от самото начало на създаването на това фирмено звено, когато то е оглавявано от сегашния изпълнителен директор на казанлъшката оръжейница Николай Ибушев. От тогава до сега са минали повече от 30 години. Нещата се променят. Но по същество работата си остава същата. Инженер Ваков е човекът, който е живата история на арсеналския „Инженеринг“. Сраснал се е с тази работа. Не си представя деня си без нея. Казва: „Без работа не мога!“.

Към многобройните и разнообразни арсеналски изделия има интерес от различни страни. Запитванията са много. Разбира се, не всяко запитване води след себе си реализация по целия път до истинската производствена дейност. Специалното производство е специфично и далеч не толкова просто. Изисква опит, изисква познание на технологията, квалифицирани специалисти и, разбира се, налични пазари. Затова само една, сравнително малка, част от запитванията от страна на потенциалните бъдещи производители на практика се реализира, обяснява инж. Ваков. Независимо от това, арсеналският „Инженеринг“ си върши своята работа по изработването на сложните офери. Някои контрагенти имат интерес към стопроцентното производство на дадено изделие – от началото до края. Други искат да участват на принципа на кооперираните доставки – да се включат само на определен етап от процеса. Направление „Инженеринг“ в „Арсенал“ подготвя офери от началото до края на съответния технологичен цикъл. От нула до 70 души. Допълнително помагали и специалисти от други заводи от целия „Арсенал“. Сега направлението е реструктурирано. Работи по нова формула още отпреди 12 години. Функционира с далеч по-малък състав. Специалистите са пръснати по заводи. Когато се налага, работят по конкретни проекти. Така техният професионален капацитет се използва максимално: и по места, и по задачите на „Инженеринг“-а.

По ofertите задължително трябва да работят технологи, конструктори, програмисти...

Но всичко тук винаги пре-

ния инженерингов екип сега си остават близки. Работи тук още от времето, когато пръв ръководител на арсеналския „Инженеринг“ при създаването му става сегашният изпълнителен директор на „Арсенал“ Николай Ибушев. Но за Ваков този контакт е още по-далеч във времето: „Знаем се отдавна. Винаги съм работил под ръководството на г-н Ибушев. Още като новопостъпил инженер в Завод 1“, спомня си Ваков. Всъщност, връзката е и по-далеч в годините. Вече приет студент във ВМЕИ – Варна, абитуриентът от казанлъшката механотехникум научава за стипендиантската програма на оръжейницата в съветския, тогава, град Тула. С родителите на работа в „Хидравлика“, „Арсенал“. Нуждае се от вече консултация, която да го насочи в професионалния му избор. Той търси съвет.

казаната си лична истина:

Без работа не мога!

Съветът „Не се колебай!“ става съдбовен. Младият инженер тръгва по стъпките на своя съветник: първо в Завод 1. Минава всички етапи: от началник бюро през главен технолог, технически директор. Съпругата Цвета също е от бранша. Работила е в НИТИ и в Завод 1. Щерката завършва икономика в Свищов. Сега живее в София. Работи като банков служител. Синът е отвъд Океана, откакто преди близо 20 години „Зелена карта“ му дава картбланш да живее в САЩ. В думите на бащата покрай това прозира известно съжаление. Всеки родител би искал децата му да са близо. Но пък с Цвета два пъти са били на гости в Лас Вегас. Видели са и друг свят. Който обаче не е техният. Щерката е по-бли-

по-далеч. В чужбина. Помни карибските залези, хората на Куба... Красотата и „Лука“ да живееш с голямото щастие на малките неща. Радостта от живота често е в простите неща. Но точно те сякаш днес по-трудно се намират. Затова инж. Петко Ваков цени приятелствата и колежалните отношения, които има в „Арсенал“. Хора, с които е делил професионалния си делник, има навсякъде във фирмата. Радост е да ги срещаш всеки ден. Много са. Дори ветеранът на ветераните Стойо Петров, сега в Завод 5, някога бил основна единица в състава на арсеналския „Инженеринг“. С много от бившите ентусиасти, основоположници на направлението, се виждат и навън. Ценна е общата им среща, организирана за 30-ия рожден ден на звеното. „Много е приятно да се видим. Всеки да сподели какво се случва сега с него,

Колективът на „Инженеринг“ на среща. Директорът Петко Ваков - последен ред, трети от ляво на дясно.

минава и през ума и ръцете на инж. Ваков. В работата на този арсеналски сектор винаги е било нужно да се извършва тонове чертожническа работа. Отдавна тя е компютризирана. Още навремето тук пристигнала най-модерната за годините компютърна техника. „От днешна гледна точка онези компютри, отпреди 20 години, ни изглеждат дори смешно, но истината е, че те бяха на много високо ниво и се гордеехме, че работим с тях“, спомня си ръководителят на „Инженеринг“-а. От това време насам той гради опит, контакти, знания. Гради и приятелства. С огромната част от някогаш-

и го намира чрез семейните познания с фамилия Ибушеви. Синът Николай вече бил студент по същата програма. Казал на Петко: „Изобщо не се колебай!“ Младецът подава документ. Приемат го. Така започва пътят на бъдещия инженер към Тулския технически институт и „Арсенал“. Път, който води само на едно място. Ваков го изминава с убеждението, че това си е точно неговият път. Не може да си представи деня си без задачите в „Инженеринг“-а. Не мечтае за пенсионерски живот с представата за пълна почивка. От 42 години в „Арсенал“, шефът на „Инженеринг“-а живее с до-

зо, с нейните деца по-често са заедно. Общо внуците са трима, плюс една внучка... Топла житейска равностетка. Равностетките от професионалния път също топят. Работа, работа...! Някога – дори на три смени. Чертежи, консултации, документации, офери...; няколко изключително сериозни големи договори, реализирани от „Арсенал“. Винаги са спазвани точно тежките срокове. В един момент „Инженеринг“-ът се разраства до екип, разположен в три огромни зали. А всичко започва с една канцелария в Завод 1. Тя още си е там. Но работата е на друго място. Работата, без която Ваков не може, го е водила и

как се чувства, какво прави. Много се уважаваме, приятно е да сме заедно. Затова повторихме срещата. Винаги е хубаво да се видим отново, искрен е друг „Трибуна Арсенал“ ръководителят на Направление „Инженеринг“. Изобщо, славно нещо е това звено... От тук преди тридесетина години тръгват важни за фирмата неща. И хората! „За 30 години светът много се е променил...!“, с известна тъга си дава сметка опитният оръжейник-специалист. Светът се променя, но неговото „Без работа не мога!“ – никога.

„АЛТЕРНАТИВАТА НА ГРАЖДАНИТЕ“ ПОДКРЕПИ КАУЗАТА „ДАРИ ЖИВОТ!“

Членовете на местната коалиция „Алтернативата на гражданите“ подкрепиха финансово поредна добра кауза за Общината. Те станаха част от кампанията, събрала 11 хиляди лева, за подпомагане на семейства с репродуктивни проблеми, които желаят да имат свое дете.

За четвърта година местният дамски клуб „Инър уил“ организира благотворителна вечер под мотото: „Дари живот! Помогни да затупти детско сърце!“.

За каузата благодарно работи от самото й начало преди 4 години и представител на „Алтернативата“ в лицето на Антония Славова, собственик на едноименната туристическа агенция в Казанлък.

Благодарение на набраните чрез благотворителност средства дамската организация е помогнала за четирите години от работата си по кампанията „Дари живот“ да се родят 8 бебета ин витро, девето е на път.

Заедно с учредения преди 5 години общински фонд, по идея на казанлъчката Силвия Пейчева и акушер-гинеколога д-р Мария Ге-

оргиева, до момента в община Казанлък са се родили общо 20 бебета. Други три се очакват до средата на годината.

„Нашият живот, дълъг или кратък, се осмисля с едно нещо – да създадем семейство, да оставим поколение и да направим добро. За това дамите от „Инър Уил“ клуб дадоха добър пример за това коя е най-важната кауза за казанлъчани“, каза в приветствието си кметът на Казанлък Галина Стоянова. Два пъти повече са средствата, отделени от общинския бюджет тази година за подпомагане на семейства с нужда от ин витро процедури, допълни още кметът.

Сумата от 11 хиляди лева бе набрана от дарителски куверти, дарения от частни лица и организации и откупки по време на благотворителните търг и щанд.

Сред дарителите бяха Ротари клуб - Казанлък, Александър Минчев, дамският клуб на „Инър Уил“ в Бургас, Константин Тачев, Стефан Станев, Галин Иванов, Мария Игнатова и други.

Изключително мил бе жезът на група момичета, които участваха в благотворителното наддаване за специалната тортата, посветена на каузата.

След като откупиха тортата за 600 лева, те я дариха на децата от Сдружение „Бъде-

ворителните търг и щанд. Сред дарителите бяха Ротари клуб - Казанлък, Александър Минчев, дамският клуб на „Инър Уил“ в Бургас, Константин Тачев, Стефан Станев, Галин Иванов, Мария Игнатова и други.

Между 15 и 20 хиляди лева стига едно ин витро бебе при положение, че успеваемостта е от първия път. От пролетта на миналата година Центърът за асистирана репродукция у нас финан-

сира 4 процедури. Останалите се заплащат от двойките, вкл. и нужните изследвания и други манипулации.

25% е успеваемостта на процедурите, финансирани от Центъра през 2017 г., откогато са последните данни. Общо 2710 са били те.

От тях 679 са завършили с раждания, а броят на родените бебета е общо 820, тъй като някои от бременностите са били многоплодни.

Останалите се заплащат от двойките, вкл. и нужните изследвания и други манипулации.

25% е успеваемостта на процедурите, финансирани от Центъра през 2017 г., откогато са последните данни. Общо 2710 са били те.

От тях 679 са завършили с раждания, а броят на родените бебета е общо 820, тъй като някои от бременностите са били многоплодни.

Останалите се заплащат от двойките, вкл. и нужните изследвания и други манипулации.

Останалите се заплащат от двойките, вкл. и нужните изследвания и други манипулации.

Останалите се заплащат от двойките, вкл. и нужните изследвания и други манипулации.

Останалите се заплащат от двойките, вкл. и нужните изследвания и други манипулации.

Останалите се заплащат от двойките, вкл. и нужните изследвания и други манипулации.

Останалите се заплащат от двойките, вкл. и нужните изследвания и други манипулации.

Останалите се заплащат от двойките, вкл. и нужните изследвания и други манипулации.

Останалите се заплащат от двойките, вкл. и нужните изследвания и други манипулации.

Останалите се заплащат от двойките, вкл. и нужните изследвания и други манипулации.

Останалите се заплащат от двойките, вкл. и нужните изследвания и други манипулации.

Деляна Василева

ПОДПИСВАТ НОВ МЕМОРАНДУМ ЗА РАЦ В КАЗАНЛЪК

Нов Меморандум за сътрудничество между Регионалния академичен център към БАН в Казанлък и БАН ще бъде подписан през тази година, съобщи координаторът на РАЦ в Града на розите инж. Владимир Чучумишев.

Новият 5-годишен Меморандум се планира да бъде подписан през май, в рамките на поредицата събития, посветени на Празника на розата. Първият такъв документ за научно сътрудничество бе подписан преди 5 години също в Казанлък, когато бе поставено началото на сътрудничеството между двете научни организации. Преди 5 години на практика бе създаден Академичният център в Казанлък.

За събитието в града се очакват представители на БАН и цялата научна общност. За 5-те си години съществуване в Казанлък РАЦ постави началото на поредица иновативни събития, научни форуми и интересни изложби, посветени на българите в науката и техния принос.

Миналата година в Казанлък бе показана изложба, посветена на маслодайната роза. Дейностите на регионалните академични центрове са във взаимодействие с научните институти на БАН, с общински и областни структури, университети на територията на

региона, бизнес и индустрия, музеи, училища, читалища.

По време на състоялата се преди дни в БАН Годишна среща на координаторите на Националната академична мрежа на Българската академия на науките са очертани приоритетите в работата на регионалните центрове през 2020 година.

На форума присъства и казанлъшкият представител Владимир Чучумишев.

Предстои Академията да покаже в 17 града изложбата, посветена на 150-годишнината на БАН и постиженията във всички научни направления.

Сред инициативите на регионалните центрове в страната са научни конференции, международни форуми, кръгли маси, специализирани събития, семинари, изложби и други. Казанлъшкият академичен център към БАН бе създаден в края на май 2015 година. Подписи под Меморандума поставиха тогавашният предсе-

дател на БАН акад. Стефан Воденичаров и кметът на Казанлък Галина Стоянова.

„Трибуна Арсенал“

На многая лета!

И както се множат пролетните дни, така да се множат личните и синдикални успехи и радости на дългогодишния председател на КТ

„Подкрепа“ в „Арсенал“ АД и виден и предан член на „Алтернативата на гражданите“ Любомир Лалев.

На 10-и февруари Любомир Лалев отбеляза своя 56-и рожден ден.

Той е човек, приел синдикализма за своя лична кауза и житейско верую, в което особено сърцата място заема арсеналската „Подкрепа“.

Да бъдат пълни със здраве и благоденствие дните му и нека се множат доверието и синдикалните симпатизанти на „Подкрепа“.

Да не губи вяра в новите дни и все така със сърце да отстоява правата и нуждите на трудовите хора в „Арсенал“.

На многая лета!

ЗА ДЕНЯ НА ХИМИКА:

ПРОФЕСИОНАЛНА СРЕЩА

По повод 56 години от създаването на Отдел „Химикотехнологичен“ при Завод 0 каним всички бивши и настоящи колеги на среща.

Тя ще се състои на **10 май, Ден на химика, от 12 часа в ресторант „Орешака“ - гр. Казанлък.**

Добре дошли сте!

За записвания – до 15-и април.

Повече информация за срещата и за връзка с организаторите:

**Дочко Дочев - ръководител
отдел - 0885 397 088,**

Мария Стоянова - 0887 767 858.

ТЕСИНДИКАТИТЕ

КНСБ СТАНА НА 30

През 1945 година се създава Общ работнически професи-

правата и интересите на българските работници и служители,

онален съюз. Профсъюзът е една от основните казионни обществени организации тогава в България. През 1972 година се преименува на Български професионални съюзи, а те на свой ред, само три месеца след промените през 1989 година, на 12 февруари 1990 година, се преименуват на КНСБ. Това става по време на извънреден Конгрес на профсъюзите - 11-ти по тогавашното броене.

Председател на КНСБ при учредяването на организацията става проф. Кръстьо Петков, а през 1997 г. за председател е избран проф. д-р Желязко Христов, който ръководи Конфедерацията до 15 септември 2010 година. 30 години след създаването на Конфедерацията и двамата първи лидери на профсъюза вече не са между живите.

От 2010 година, след кончината на д-р Желязко Христов, за президент на КНСБ е избран Пламен Димитров, който и до момента е начело на синдиката.

Главна цел и смисъл на съществуването на КНСБ е да представлява и защитава

интересите на работниците и служители, както по спазването на техните права, така и чрез предоставяне на индивидуални консултации. Отдава се голямо значение на колективното трудово договоряне като основен инструмент за ефективна защита правата и интересите на работниците и служителите.

От 1995 г. КНСБ е приета за член на Европейската конфедерация на профсъюзите. Представители на КНСБ участват в работата на Европейския икономически и социален съвет.

КНСБ е призната и национално представителна организация. В структурата ѝ са 35 синдикални федерации и съюзи, които са нейни основни членове, както и редица асоциирани членове.

Организацията на КНСБ в „Арсенал“ е създадена веднага след учредяването на КНСБ в национален мащаб. От самото ѝ начало до момента неин лидер е Атанас Бозов.

„Трибуна Арсенал“

Високосни рожденици

Казват, че да се родиш във високосна година било Божия закрила: орисия за късмет цял живот застигала родените на 29 февруари.

Тази божия благодат и тази година ще се силе върху главите само на 4-ма арсеналци.

Справка в регистрите на направление „Човешки ресурси“ в дружеството показва, че на 29-и февруари в различни високосни години са се родили:

Деляна Захаријева Станева - ОТК в 5/600,

Маргарита Стоянова Димитрова - ОТК в 5/106,

Тотка Стайкова Минчева - 0/430

и единственият мъж в компанията от високосни февруарски рожденички -

охранителят Тодор Иванов Тодоров - 0/ 592.

И като специални рожденици, родени на специалната дата и в специална година, е редно да знаят, че едно от най-важните правила, които трябва да спазват всяка година в живота си, за да не им изневери късметът, е да празнуват своя личен празник ден по-рано или ден по-късно. И в никакъв случай на самия ден - 29-и.

Според поличбите, празнуване на самата дата носело лош късмет.

През високосната година не е хубаво бременните жени да държат остри предмети до себе си. Също така не е за предпочитане те да си подстригват косите. Според поверието, ако бременната се подстриже във високосна година, това може да доведе до усложнения с бебето или пък то да няма късмет.

Във високосна година не се започва строеж на нова къща. Счита се, че тези имоти ще ги застигне разруха,

бедност или пожар.

Освен че не трябва да строите нов имот, не трябва да продавате и стария си през високосната година. Според поверията, това може да ви донесе само финансови проблеми. Също така не продавайте и ценни вещи, както и избягвайте сключването на важни сделки с банките.

Хубаво е и да останете на същото си работно място през следващите малко повече от 300 дни във високосната година. Ако имате планове за смяна на работата, оставете го за догодина, тъй като това решение няма да ви донесе нищо добро. Според поверията, смяната на работното място ще ви донесе нещастие и много негативни емоции на новото място.

Не сключвайте брак, но не се и развеждайте в година с 29 дни през февруари. Общо взето, през високосната година е хубаво да останете на същото място във връзката си, в което сте започнали тези 366 дни. Според поверието, сватбата няма да завърши щастливо и ще донесе на младоженците само нещастие и неразбирателство. Хората са вярвали, че браковете, сключени през високосна година, ще приключат бързо и с провал. Ако имате проблеми с партньора си, по-добре ги изгладете или изчакайте другата година, за да пристъпите към развод.

Според поверията, ако се разделите през високосна година, нито един от вас няма да срещне щастието в бъдеще.

Разбира се, има начин да победите всички тези лоши поверия. Например, хубаво е да носите сребро през високосна година. Според вярванията, то гони злото, което се появява през високосна година.

Счита се, че родените през високосна година, са изключително късметливи и защитени от всякакви бедствия. Тези хора се отличават с невероятно чувство за хумор, дружелюбни са и са добронамерени към околните. Винаги са готови да помогнат и често поставят нуждите на другите преди своите.

Хубаво е да ви навали първият дъжд във високосна година, гласят други поверия. Според тях така дъждът от богатство и берекет нямало да се изплъзне на мокрия.

Първият дъжд за 2020 година вече мина. Остава надеждата, че тези без чадыр са били достатъчно, че да текне берекет и за останалите.

Харна да е, а на високосните февруарски рожденици - много здраве и късмет през тази и всички следващи години.

Честито!

„Трибуна Арсенал“

ШАНС ЗА РАБОТА

Инструменталният Завод 6 към „Арсенал“ АД в град Казанлък търси да назначи:

Шлайфист - кръгъл и плосък шлайф

Кандидатите трябва да имат: завършено средно техническо образование, стаж и опит по специалността, минимум 3 години, както и умения за самостоятелна работа.

Повече информация на мобилен номер:
0885 079 187 – Ив. Арнаутов

Желаещите да кандидатстват за позицията могат да изтеглят документи от сайта на „Арсенал“ АД
www.arsenal-bg.com/kadri

или да ги получат от гише Пропуски на централния портал от 7,00 до 17,00 часа.

Попълнените документи могат да бъдат изпратени на електронен адрес:
kadri@arsenal-bg.com

или да бъдат подадени лично в приемната на фирмата всеки делничен ден от 10,00 до 12,00 часа на адрес:
гр. Казанлък, бул. „Розова долина“ № 100, офис №94

Фирмата е най-големият работодател в страната в сферата на машиностроенето, с респектираща социална политика. Предлага редица социални бонуси и възможности за кариерно и допълнително професионално развитие, месечни ваучери за храна, както и допълнително по 150 лева за отдалеченост, които се изплащат, ако одобреният кандидат е от района на Стара Загора.

ОТИДЕ СИ ДЪЛГОГОДИШНИЯТ ЖУРНАЛИСТ БОРИС СПАСОВ

От този свят си отиде едно от най-добрите пера на журналистиката в Казанлък. Борис Спасов, дългогодишен главен редактор на вестник „Искра“ и заместник-главен редактор на арсеналския вестник „Заводска трибуна“, преименуван по-късно на „Трибуна Арсенал“.

Трудовият път на Борис Спасов на журналистическото поприще преминава основно през времето на социализма и в първите години на демокрацията в България. Всички, които са имали привилегията да работят с него, го помнят като много добър професионалист, коректен, честен и изключително добър човек, готов винаги да се отзове и да помогне. С тънко чувство за хумор, с усет към стойностите неща в живота и в творчеството. Вероятно именно това го сближава и с една от най-емблематичните личности на Казанлък – писателят-хуморист Димитър Чорбаджийски - Чудомир.

Човек и добре да живее, напуска този свят. Важното е как хората ще го запомнят. А за Борис Спасов остава споменът за светъл човек, който винаги е намирал пътя към сърцето на читателите и безрезервно е споделял своя професионален опит с по-младите колеги. Човек, безрезервно даряващ доброта.

Борис Спасов пред къщата на Чудомир в Казанлък. Той е на преден план - първият от дясно наляво, до него е Чудомир.

Дълбок поклон пред светлата му памет!

ЕДИН ЖИВОТ В „АРСЕНАЛ“

„С „Арсенал“ свързвам всичко, целия си живот“, така кратко, точно и ясно описва какво за нея е заводът една от представителките на дамското съзвездие отличници в Алеята на трудовата слава. Анна Дамянова Чавдарова, фрезист в 1/240. Някак неусетно, следвайки делник след делник, отхвърляйки задача след задача, усвоявайки изделие след изделие, на 18 септември 2019 година Анна Чавдарова навърта цели 40 години в „Арсенал“. И, ако се прибавят и ученическите години в заводското училище, то връзката ѝ с предприятието става още по-здрава и пълноценна.

Веднага след като завършила средното си образование, едва 18-годишна, Анна започва работа като

фрезист. През 1981 година част от производството е преместено в Шейново. И тя се мести в Шейново, в същия цех. Едновременно с това записва задочно Механотехникума в Казанлък, за да надгради наученото и да бъде още по-добра в професията. През 1983 година става ОТК в Завод 1/140, а през 2000 година отново се връща на фрезата, в 1/140. Заводът отново се мести – този път от Шейново на площадка Казанлък, но за върнатата на своя цех и на своите колеги Анна промяна на практика няма. Тя си остава на същото работно място, цехът е същият, само че сега е под номер 240. Това, което прави цели 40 години мъжкото момиче с нежно име, е изработване на детайли за специалното производство. Прави го с лекота, както се казва, може със затворени очи да работи, защото богатият опит, усетът към метала и машината, любовта към професията са съчетание, което те прави един от най-добрите специалисти.

„Първо бях по разпределение, направо от училище – в цеха, където работя и до днес. После 3-те години изтекоха, а аз направих цели 40 на едно и също място – разказва Анна Чавдарова. – Но и до днес работя с желание, не мога да го обясня, но ми харесва

тази работа, обичам си я“.

Възможно е обяснението да се крие във факта, че

професионална реализация – той е в технологичния отдел на Завод 1. Цели

Анна е дете на арсеналци. Нейната майка е работила в Завод 3, а баща ѝ – в Завод 6 и Завод 2. Единият от двамата ѝ синове също избира „Арсенал“ за своята

три поколения арсеналски кадри. Сякаш е генетичен код, който се предава по наследство.

„Цехът ни е голям, освен фрезисти, тук има и дру-

ги специалисти – шлосери, пресьори, контролори. Колективът е много хубав, началниците, както и сегашният началник-цех Стоян Иванов, са професионалисти и са много коректни“, споделя още отличничката от трудовата слава на „Арсенал“. Тя е за първи път в Алеята, но пък – точно в годината, когато навършва достояните 40 години в завода.

Извън портала Анна Чавдарова обича да се занимава с цветя и им посвещава голяма част от свободното си време. Всеки ден пътува до Енина, където живее със съпруга си, но пък просторът тук ѝ носи истинска радост и удоволствие. Чака с нетърпение да дойде пролетта и да започне да се грижи за градината, където, освен цветя, отглежда и зеленчуци. Със семейството отскачат и до морето, там обичат да прекарват лятната си почивка.

Не се ли е уморила да посвети толкова много години от живота си на една чисто мъжка професия? Анна Чавдарова от Алеята на арсеналските първенци в труда ведро отговаря: „Все още имам сили“. Вярвам ѝ. Усмивката ѝ, увереността и енергията, които излъчва, доказват това.

Юлия Младенова

ZAKAZANLAK.BG

Обективната журналистика си има нов дом

НОВИЯТ ПОРТАЛ НА КАЗАНЛЪК И РЕГИОНА

WWW.ZAKAZANLAK.BG

Имена отвъд алеята

ДИЛЯНА. ГЛЪТКА ПОЗИТИВИЗЪМ.

„И хората сме като утрото – няма значение колко сме красиви или какво говорим. Нито дори колко сме важни. Смихът е в това, да сме нужни някъде за някого, колкото утрото е нужно, за да започне всеки нов ден“.

Така изглежда само една от сутрешните глътки Позитивизъм на едно очарователно момиче от „Арсенал“ – Казанлък.

Момиче, за което нито Времето, нито кахърите са нещо, което може да секне желанието ѝ да заразява с оптимизъм и добро.

Тя се казва Диляна Василева и за нея „Арсенал“ е единственото работно място в целия ѝ трудов път.

Тук е от почти 30 години. И все на едно и също място. Факт, който я нарежда сред щастливците на прехода. От близо 30 години Диляна работи като гравьор на метали в експедицията на Инструменталния завод 6 – цех 140.

„Нарочихме“ я за нашата „Не-Алея“ точно заради това, че с

позитивните си послания преди началото на всеки нов ден, бил той работен или не, тя забърква нещо сутрешен витамин за позитивизъм.

От ранни зори Диляна джурка естетически артманджи на стената си в социалните мрежи, преди да се потопи в работния си ритъм.

Оказва се, че арт позитивната „терапия“ работи. Действа. Защото много хора сутрин се озъртат за нейната посока Добро или Светлина напред за деня.

Пишат ѝ. Или просто я поздравяват на стола.

От сутрешните ѝ „пароли за добро настроение“, освен лъжица оптимизъм, лъха и на две щипки човечност и едно голямо сърце.

Защото гравьорката на метали, освен всеотдайна в пряхката си работа, е сърцат колега и активен член на колектива. Все измисля как да зарадва колега с празника му или да е двигател в организирането на колективни цехови чествания и поводи.

За Диляна колективът е другото ѝ семейство, за което добрата новина и позитивизъм са също толкова важни и нужни, колкото е и старанието ѝ да пази и създава това усещане и за най-близките си.

„Животът всъщност е много прост. Онова, което даваме, се връща при нас“

е едно от последните житейски

и човешки послания – опит от сутрешните „витамици“ на Диляна.

Преди началото на новия работен ден.

Един от сутрешните „Витамици“ на Диляна

За да е добър и споен, успешен и доволен за всички.

Диляна Василева.

Гравьор на метали. А всъщност рисува на радост от Живота.

„Трибуна Арсенал“

Художника Климент Атанасов:

ВСЕКИ ДЕН Е МАЛЪК БРЯГ

Той е несистемен играч. Творчески отшелник. Извън всякакви условности и клишета. Няма рамка за човеци като него. За щастие, все още.

Има си своя житейска и творческа орбита и му е уютно в нея.

Като истински творец, си е самодостатъчен. И са щастливци „пуннатите“ в неговия наситен с цветно и ангели свят.

Последното - в буквалния и преносен смисъл. Събира ги. Колекционира ги. Изръсква Европа и далечните земи в търсенето им. Колекционер. На древно и старо, на стойностно и непреходно.

Има очи за красивото. И своя вътрешна емиграция, благодарение на която създава невероятните си творби. „Брегове“, както ги нарича. Свои си места за бягства. Или нови начала.

Така се спасява от Живота, който твърди, че в болката и жестокостта си вече е вече

Параграф 22.

Момче на морето е. Бургазлия, който отдавна е пунал корени в своята си Лъка. Кипро и китно, сгущено село на

5 километра от Бургас.

Там създава своите „брегове“ и светове художникът, реставраторът и зограф Климент Атанасов. „Овен“ по звездите и естет

по призвание и природа. С чаровно „р“ в произношението, което сякаш „драска“ и в творбите му, които, колкото и тихи, приглушени и слън-

Възпитаник е на Националната художествена академия.

Освен стотици платна, в живота си Климент е възстановил и няколко десетки храма, икони и други паметници на културата.

Сред тях е и параклиът на Аязмото в Стара Загора. За а р а д и тази си апостолска работа е единственият българин, носител на Световния орден „Чест и мъжество“, връчван от

Световната организация за духовно наследство със седалище в Израел. За да му връчи ордена, лично в Бургас пристига председателят на организацията и ученик на

Световната организация за духовно наследство със седалище в Израел. За да му връчи ордена, лично в Бургас пристига председателят на организацията и ученик на

Световната организация за духовно наследство със седалище в Израел. За да му връчи ордена, лично в Бургас пристига председателят на организацията и ученик на

изобретателя Михаил Калашников - Александър Рабинович.

През февруари бреготърсачът и брегоразказвач Климент Атанасов гостува в Казанлък. Творчески и наяве.

За първи път след едно преди 15-годишно негово участие в творческите пленери, организирани от мецената Илиян Дончев.

В залата на ЛХМ „Чудомир“ той подреди своята специална изложба за Казанлък, наречена „Брегове“.

Невероятен вдъхновяващ арт коктейл от различни житейски проекти, уловени от твореца. И от неговия самобитен поглед за света, който създаваме.

Откриването на изложбата му събра тук различни хора, сред тях и видно представителство на Ордена на рицарите-тамплиери в България начело с неговия Велик приор - акад. Румен Ралчев.

„Бреговете“ на Климент Атанасов ще останат в Казанлък до 2-ри март.

Климент, какво не знаят хората за теб?

- Че обичам да се забавлявам и че винаги правя това, което на мен ми е приятно. Че обичам да се забавлявам, когато работя и рисувам. Май това е забавлението ми. Ако искат хората от Казанлък да се запознаят с мен, да дойдат да ми видят картините. Ще е достатъчно и ще е удоволствие за мен.

... и само толкова?

- Не е много. Никои не го прави.

Превърнал си рисуването от професия в хоби...

- Не, напротив. Аз се издържам единствено с това. Нищо друго не умея да правя, освен да рисувам.

Нарекъл си казанлъшката си изложба „Брегове“. Те като другите ти „брегове“ ли са или... различни?

- Тук се получи съвсем различна изложба от това, което съм правил досега. Някак този град ме провокира. Открих по различен начин себе си в пространството и пространството в мен. Наистина много различна изложба се получи тук.

Тоест, това е различният Климент Атанасов тук?

- Да. Абсолютно различният.

Какво ти е усещането за града на Чудомир?

- Приятен, хубав, спретнат град. Все още има нещо българско в него съхранено. Градът е истински.

Знам, че не обичаш да говориш за това, но открехни малко за твоята колекционерска страст към ангелите: като малки фигурки, платна, пред-

мети, изображения. Тази твоя „ангелска“ любов породена ли е от нещо?

- Не. Просто действителността е различна. Едната действителност е животът на ангелите. Тези, които съхраняват живота на хората тук, на земята, тук и сега, а другата е - който може, да ги познава. Съвсем трето, отделно е съвместимостта на душата на човека с това, което се казва ангели-хранители, онова, което създава съвместната действителност, в която ние живеем.

Ти си от странните отшелници в изкуството. Защо? Защо твоята никой не е пророк в собствения си град или...

- Да, така е. Вярна е тази приказка. По простата причина, че, ако някой е човек, който разбира за какво става въпрос, всички останали мислят, че той е по-нисък от тях или по-просто, поради простата причина, че и другите хора мислят същото. И тогава, когато много хора мислят еднакво, винаги се получава точно това.

Защо? Нали изкуството има силата да променя съзнанието на хората?

- Да... но това от 19 век не се случва с нашия свят поради простата причина, че изкуството стъпва на друга платформа. 19 век е бил единственият век, който е бил върхът на духовността и езоцизма, на това, че хората се възприемат по нов начин. Тогава започват и много видове сензорни възприятия, появява се такава литература. В началото на 20 век, след Елена Блаватска, се

появяват Рудолф Щайнер и още ред други.

... и на хората се изместват потребностите и решават, че може и без това?

- Не, то е начин просто на възприемане на нещата от заобикаляния ни свят. Хората просто станаха в масата си с изпразнена душа и

изпразнено съзнание. Повечето просто са такива. Тъжна картина.

Нарекъл си изложбата си „Брегове“. Ти намери ли своя бряг?

- Не. И не го търся. Просто всеки ден си е един малък бряг. Всеки един фрагмент от живота на даден човек е докосване до нещо, което е един вид край. Все пак брегът е мястото, където се разбиват вълните и където се спасяват хората. А може и да е обратното: от брега тръгваш на друго място. Брегът може и да е като начало. Въпрос на усещане, на тълкуване. Въпрос на докосване до брега, който носиш вътре в себе си.

Картините ти имат някакъв таен, сгущен, грани-

чен свят.

- Не във всички. В тези тук от изложбата обаче - да. И тук граничността е свързана с възприетията ни за атмосфера, пространство, за нещо, различно от това, което ни заобикаля.

Как изглежда през очите на твореца в теб днешният човек?

- Няма го. Просто няма днешен човек. Той е унищожен отвсякъде.

А можем ли, има ли начин да го върнем?

- Не.

Категорично тъжен си. Тогава?

- ... отиваме по дяволите.

Коя е най-голямата човешка глупост?

- ... че някои хора се вземат много насериозно и не си дават сметка, че са прашина в този свят.

Защо са толкова обезсърчени хората на изкуството?

- Не става въпрос за обезсърчаване, а за действителност. Такава е действителността. В съвременното общество няма нужда от изкуство, от рисуване, няма нужда от създаване на каквото и да е. Съвременното общество унищожава всичко духовно, което е в човека. Малко като новата пандемия - коронавирус. С тази разлика, че тази човешка пандемия отдавна съществува, а коронавирусът е от два месеца. Първата е далеч по-смъртоносна.

Как се нарича този коро-

навирус, който яде душете ни?

- Не знам, но не е бряг. В никакъв случай не е бряг.

Тогава теб какво те държи?

- Не знам. Не мога да го опиша. Просто така съм устроен, че не мога да не си търся моя бряг.

А защо си толкова тъжен?

- Защото виждам, боли ме от това, че всичко, което е свързано с духовността на човека, се унищожава. Безпардонно. Безмилостно.

Защо българите имаме такъв саморазрушителен ген?

- Не знам. Но е дълг, много стар този ген - почти на 10 века. Не е от днес. И това е обезсърчителното.

Надежда всяка забравесте?

- Абсолютно. Няма нужда от надежда. Нали, ако има надежда, плановите ще отиват по дяволите.

Тогава какво му остава на съвременния човек, който има едно крило, при това и счупено, но все още се надява да може да пръха?

- Нищо. Да внимава, да трепери, да ги пази последните си пера. За да не ги изгуби.

А ще намерим ли нашия български бряг?

- Не. Но пък нали в търсенето била истината. Така че да продължим. Да си търсим брега. Със сигурност ще са ни нужни повече от 40 години в пустинята.

Деляна Бобева

Продължение от стр. 1

...2019 ГОДИНА НИ НАПРАВИ ПО-СИЛНИ...

Най-големият работодател в България – „АРСЕНАЛ“ АД, град Казанлък, с над 9000 работници и служители, само през 2019 година е внедрил в производство 19 нови изделия, като в Плана за продуктово и технологично обновление за годината са включени 135 иновативни проекта, се казва в годишния анализ-отчет.

„ДУНАРИТ“ АД – град Русе е въвел съвременни технологии за лазерно рязане (на основата на 3D технологиите) и механизирана линия за обработка на тежки корпусни детайли.

През 2019 година **„МАРС Армор“ ЕООД – град Костинброд** създава нови олекотени баллистични системи, като е постигнато оптимално тегло от 2,8 кг. за плоча ниво IV, и 1,6 кг за плоча ниво III++. Внедрява и система от камера и екран, която да замени традиционния баллистичен визьор на избрани модели щитове на „МАРС Армор“.

МТГ „Делфин“ АД – град Варна е въвел в експлоатация Еко танкер-продуктовоз „Бахама Блу“. Танкерът е за превоз на леки горива, който е с неограничен район на плаване и с най-висок клас на автоматизация.

„ОПТИКС“ АД – град Панагюрище през изминалата година създаде: OPTIX X-Core, последно поколение термовизионен модул, базиран на високотехнологични хардуерни решения; OPTIX BidentifieR 100E, едноканален неохлаждаем термовизионен бинокюлар; OPTIX DayBreaker LR HD neXT 750; мегапикселова камера с висока резолюция; OPTIX GUARD серия мулти-

сензорни системи. **„ОПТИКОЕЛЕКТРОН ГРУП“ АД – град Панагюрище** и през изминалата 2019 година е продължило успешното разработване на програмата от 2018 година, която е в размер на 375 000 лв.

2019 година за **„САМЕЛ-90“ АД – град Самоков** е белязна с успешното приключване на разработката на интегрирана система за детекция и смущения на дронове и GPS смутител. Едно от най-новите производства на дружеството е фамилията бронирани машини с ниво на защита B6 и Stanag 4569 level II. Усвоени са и се използват в дейността технологии като: технология за заваръчни процеси на баллистични стомани; за механична обработка на баллистични стомани; нови LED осветители за улично и парково осветление и др. Самел-90 е най-голямата фирма в областта на отбранителната електроника в страната.

През миналата година **„ХАЙ-ТЕХ АЙ ЕМ ЕС“ ЕООД – град София** разработи и успешно реализира на международния пазар хидроакустична система – буй, за изследване под вода на морските пространства на дълбочина до 150 м. Създадената фамилия от заглушители на подводни комуникации е в челните редици на международния пазар в този вид и клас системи.

От годишния анализ на СБОИ става ясно, че и през 2019 година фирмите – членове на Сдружението, са и в челните редици в страната по инвестиции в производствени мощности.

В това направление през периода 2015-2019 г. „Арсенал“ АД инвестира над 120 млн. лв. в изграждане и оборудва-

не на производствени сгради и мощности, складови помещения и модернизация на съществуващата база за производство. В това число за:

сграден фонд и строителни съоръжения – 45 млн. лв.; машини, оборудване, транспортни средства и други производствени активи – 75 млн. лв.

За развойни дейности и иновации за същия период са изразходвани 6 млн. лв.

В машини, съоръжения и сграден фонд през 2019 година инвестициите на дружествата са:

ДУНАРИТ АД – 3 млн. лв.; „МАРС Армор“ – 300 000 лв. (през 2018 г. инвестициите достигат 3,5 млн. лв.) ОПТИКОЕЛЕКТРОН ГРУП АД – 800 000 лв.

През 2019 г. най-сериозният инвестиционен проект на ОПТИКС е изграждането на нова производствена база в Индустриална зона Божурище на стойност над 3 млн. лв., в която се предвижда да заработи металообработващ цех и съпътстващата към него складова база. Дружеството стартира успешно още два проекта – участък „Микроприми“ на стойност 800 000 лв. и изграждането на завод за насичане на електронни платки в гр. Пловдив.

След приватизацията на дружеството инвестициите на „САМЕЛ-90“ АД вече достигат 80 млн. лева. И през 2019 година е про-

дължил ангажиментът на ръководствата на дружествата към обучението и повишаването на квалификацията на персонала, от една страна, а от друга – подготовката на кадри за получаване на средно или висше образование.

„МТГ-Делфин“ АД финансира ежегодно и безвъзмездно Професионална гимназия „Свети Димитър Солунски“, Белослав, като осигурява транспорт, оборудвана учебна база, материали, инстру-

Лидер в това направление е „Арсенал“, който за поредна година инвестира в персонал чрез мащабни програми за обучение и реализация на млади хора, както в дуалното обучение за ученици, така и в обучение и стимулиране на специалисти по договори за студентски стипендии.

Само през настоящата 2019-2020 учебна година се обучават 245 студенти-стипендианти на „Арсенал“ АД, за чиято подготовка дружеството е изплатило над 400 хил. лв.

По подобни проекти работят също „ДУНАРИТ“ АД, инвестирайки в 20 стипендианти в технически специалности в Русенския технически университет „Ангел Кънчев“ и 12 младежи на дуално обучение в средните професионални училища.

менти, пособия и работно облекло за провеждане на учебна практика. На учениците от гимназията се осигурява работа в предприятието по завършената от тях професия и специалност.

В тази посока работят „АРКУС“ АД, където повишават квалификацията на своите работници и служители в НВУ „Васил Левски“, Велико Търново, и в Техническия университет в Габрово.

Паралелно с това и през 2019 година дружествата от СБОИ са продължили да са активен партньор в редица регионални и национални инициативи, като социални събития и мероприятия, в сферите на спорта, туризма и други обществено-значими каузи.

„Трибуна Арсенал“

Иди и виж

20 февруари - 15 март – Музей на розата – Казанлък
Документална изложба „Пантеон на Българското възрождение“.

Домакин на провята е Музеят на розата съвместно с Регионален академичен център – Казанлък.
Експозицията включва 12 постера с непубликувани снимки и документи на извени възрожденски дейци. Неин организатор е Научният архив на БАН. Ценните материали са част от колекциите на художника Александър Алексиев и инж. Георги Мъндев, които лично ще открият експозицията. Представени са личности от националноосвободителните и църковни борби, борци за просвещение и търговци.

Изложбата, посветена на 150-годишнината на БАН, има непосредствена цел: да съхрани паметта за примера на българските възрожденци за съвременните поколения. Входът е свободен.

До 2 март – ЛХМ „Чудомир“ „Брегове“ – изложба-живопис на бургаския художник Климент Атанасов.

25 март – 1 април – 27-ми Чудомирови празници
31 събития тип 6 изнесени из-

ложби, посветени на 130 години от рождението на уникалния творец Димитър Чорбаджийски – Чудомир. През 2020 година се навършват и 125 години от рождението на неговата съпруга – художничката Мара Чорбаджийска.

Пълната програма на Чудомировите празници очаквайте в следващия брой на в. „Трибуна Арсенал“

21 февруари – 17,30 часа – ЛХМ „Чудомир“ – Публична лекция, посветена на 125-ата годишнина от рождението на съпругата на Чудомир – Мара Чорбаджийска.

21 февруари – 19 часа – Военен клуб – Казанлък – „Самодива“ – танцов спектакъл на театър „Л. Кабакчиев“.

26 февруари – 19 часа – Военен клуб – „Специални поводи“ – с Койна Русева и Димитър Баненкин – спектакъл на Младежкия театър.

28 февруари – 17,30 часа – Художествена галерия – Изложба „Командирите на българското опълчение“.

„Трибуна Арсенал“

Хроника

Агенция „Пътна инфраструктура“ обявя тръжна процедура за избор на изпълнител на строителния надзор при изграждането на тунела под връх Шипка. Стойността на обществената поръчка е 6 243 600 лв. без ДДС. Срокът за подаване на офертите е 13 април 2020 г.

Поръчката за строителството на целия тунел е на стойност 267,2 млн. лв. без ДДС и срок за изпълнение близо 3 години и половина. Оферти могат да се подават до 9 април 2020 г.

Проектът включва изграждането на участък с дължина 10,5 км, от които 7,6 км са ново строителство, а 2,9 км са реконструкция на съществуващия път I-5 Габрово – Казанлък, както и 5 тунела с обща дължина 4 км. Тунелът под Шипка ще е с дължина 3,2 км. Останалите 4 тунела са по-малки – съответно 171 м, 240 м, 90 м и 290 м. Ще бъдат построени още 6 моста и 1 подлез, 12 армирани насила, една стоманобетонова подпорна стена, една стоманобетонова укрепителна стена и др.

Съоръжението ще се намира на 1 км западно от прохода Шипка и на 1 км източно от връх Малуша. Северната част на тунела ще бъде в област Габрово, а южната – в област Стара Загора. Той ще бъде с две ленти за движение по 3,75 м, две водещи ивици по 0,50 м и два тротоара по 0,85 м.

Тунелът ще е възлова точка при движението в посока север – юг и чрез него ще се осъществява преминаването през Стара планина в централната част на България. Основните транспортни направления, които ще обслужва, са Русе – Велико Търново – Шипка – Стара Загора – Свиленград (Маказа) и Оряхово – Севлиево – Стара Загора – Свиленград (Маказа).

Голяма радост сподоби две арсеналски фамилии навръх Деня на виното и на любовта.

С най-големия армаган дари любимия си работничката от Завод 4 в „Арсенал“ Антония Николова. В ранния следобед на 13-и февруари тя роди на Миран първороден син – Давид. Царското име, с което идва на бял свят Давид, ще го ораса с могъщество за всичките му поне 100 години напред, с много здраве, щастие и все бляскави житейски посоки.

Честита радост на всички, споделили и споделящи празника от новия живот и щастие на Антония Николова и Миран Маденджиян!

КЕМАЛ АТАТЮРК И ДИМИТРИНА КОВАЧЕВА

❖ Ти и само ти ще останеш жената на моя живот ❖

Голямата и единствена любов на бащата на турската нация и създател на модерната турска държава Кемал Атаюрк е една красива и интелигентна българка – Димитрина Ковачева, Мити, наричана от чуждестранните кореспонденти „Българската роза“. Спомените и разказите за тяхната силна и изпепеляваща любов са толкова много, че днес митът трудно може да бъде разграничен от истината. И все пак тяхната завладяваща история продължава да вълнува хората, а пламенната им любов да вдъхновява писатели, режисьори, кинодокументалисти...

Мустафа Кемал. Името му – Мустафа, означава „избран“. Баща му, митничар в Солун, искал да види сина си голям политик и с цената на всякакви жертви го праща в офицерско училище. Мустафа имал отлични оценки по математика, затова съучениците му го нарекли Кемал – „зрял, свършен“. По-късно той ще приеме името Атаюрк – „баща на нацията“, защото успява да направи от Турция модерна държава. Днес в родината му няма град без негов паметник и зала или кабинет без негов портрет.

В един мъглив ноемврийски ден на 1913 г. Мустафа Кемал пристига в България като военен аташе на Турция. Бил на 32 г. – несемеен, образован и привлекателен, висок, красив и общителен. Преди това бил във Франция, където усвоил европейски маниери и начин на живот. Френски списания го определят като един от най-чаровните и елегантни мъже в световната дипломация. Синеокият майор слязъл на калната централна гара в София и се настанил в хотел „Сплендид“ – зданието зад Централна баня. Живял в България година и половина.

Димитрина Ковачева. Тя била ослепително красива, лъчезарна и впечатляваща млада дама на 21 г., дъщеря на генерал Стилиян Ковачев, командир на IV българска армия и за кратко военен министър. Той имал още две деца, но Мити, както я наричали близките ѝ, му била слабот и най-голямата му гордост: знаела три езика, била изявена пианистка и една от най-интелигентните млади дами в софийското висше общество по онова време. Току-що се била върнала от Швейцария, където учила литература и музика. Била отхвърлила предложение за женитба на богат френски аристократ, когото не обичала, пък и не желала да живее в чужбина.

Съдбовният танц. Добро възпитание, интелектът и далновидността на младия турски дипломат не останали незабелязани от елита в сто-

лицата. Той често гостувал в домовете на видни софийски семейства и дружал с изявени български военни, сред които и ген. Ковачев. Именно той през 1914 г. в градското казино, най-изтънченото място за светски контакти, запознал Мустафа с дъщеря си Мити. Тя се откроявала сред останалите момичета с миловидното си лице, с русите ѝ къдрици коси и тъмнокафяви очи, които не оставили турчина равнодушен.

Скоро, на новогодишен бал в двореца, Кемал се появил в униформа, доставена специално за случая от Истанбул. Прелестната Мити била облечена в бяло. Днес тоалетът ѝ, предоставен от близките ѝ, се пази като ценна реликва в музея на Атаюрк в Анкара. Той я поканил на танц и двамата се понесли на дансинга... Със затаен дъх всички се отдръпнали, за да им се насладят. Този танц в тази паметна вечер бил съдбовен – той белязал раждането на една чиста, пламенна и романтична любов. Сливайки ги в едно, този танц се превърнал в безмълвно обещание. И всички разбрали това.

Любовта. Силно привлечен от Мити, Кемал, с разрешението на баща ѝ, започнал да излиза с нея. Тя често изнасяла благотворителни клавири концерти пред елита и Мустафа, който боготворял класиката, ходел да я слуша. Мити също била очарована от младия военен дипломат и открила се наслаждавала на компанията му, често го канела на официални вечери в дома си. Двата прекарвали всяка свободна минута заедно. Ходели на концерти, посещавали светски мероприятия. Обичали да се разхождат в Боровата градина. Любимото им място бил Боянският водопад. Тя обожавала пързалането с кънки, а той я чакал след пързалката на езерото „Ариана“.

За него Мити била образец на съвременна жена, съчетаваща висок морал и уважение към традиционните ценности. Такива жени той мечтаел да види и в Турция.

Заради верски различия. Кемал бил напълно уверен, че Мити е любовта на живота му и мечтаел да се ожени за нея. Давал си сметка за пречките за този брак: бил с 11 г. по-голям, имал много политически противници сред младотурците в Истанбул, които нямало да понесат щастливия им съвместен живот. Но въпреки това се решил. Отишъл при генерала да пият кафе и най-чистосърдечно го помолил да му даде ръката на дъщеря си. Поговорили, включително за това, че само преди година, по време на Балканската война, са били противници от двете страни на фронта.

Стигнало до извода, който по-нататък ще определи целия живот на Атаюрк, че войната е твърде безсмислена и че истинските човешки отношения не трябва да се решават чрез сражения. Въпреки че ген. Ковачев много уважавал Кемал, не дал съгласието си за женитба. Не можел да се раздели с любимата си дъщеря. Смятал, че Мити няма да понесе условностите на друга религия. Въпреки че вътрешно бил съсиян, младият турчин с достойнство приел решението му. Мити страдала безулачно, но се подчинила на волята на баща си.

Тя до края на дните им. Година по-късно Атаюрк купува къщата на Ковачев за турска резиденция, като спомен за своята любима.

В незабравата. Генералът набързо сгодил Мити за инженер от Русе. Тя принадлежала и върнала пръстена. По-късно се омъжва за заможен адвокат, по-късно депутат, Деян Деянов. Имат три деца – Анна, Олга и Тодор. След 1944 г. Мити и съпругът ѝ са интернирани в Делиормана, а имуществото им е конфискувано. Димитрина никога не говорила пред мъжа си и децата си за своето минало, въпреки че любовта към Мустафа Кемал била жива в душата ѝ. Тя следяла събитията в Турция и пазела изрезки от вестници за него.

Атаюрк на няколко пъти минал оттук, вече като ръководител на турската държава, но никога не се срещнал с нея. Само веднъж ѝ изпратил романа „Чучулигата“ на турския класик Решат Нури с молба да го издаде в България. Димитрина изпълнила желанието му – платила за превода и в „Зора“ поместил няколко откъса от романа. Атаюрк също не я забравил до края на живота си. Дори и в най-голямата си слава като първи президент на Турция дискретно се интересувал от съдбата на Мити. Веднъж група български писатели била на посещение в Турция. Сред тях била и Елисавета Багряна, която Атаюрк поканил на вечеря. В спомените си поетесата пише: „Той ме покани на танц. Погледна ме в очите толкова мило, топло и каза: „Оставих сърцето си в България. Кажете ми как сега живее Мити?“ „Добре е, споделя самотата си със съпруг“, отвърнах и разбрах, че не аз съм в

Имали разногласия заради пристрастеността на Атаюрк към алкохола и заради безремонността на неговите брачни по оръжия.

Атаюрк нямал собствени деца, но се твърди, че е осиновил седем дъщери и един син. В семейството си в президентската си резиденция той приел и Юлко – 9-месечната дъщеря на сестра си. Юлко живяла там и след смъртта му.

Българското влияние. Кемал Атаюрк бил единственият държавник от Балканите, който, признавайки, че в детството си е играл само с българчета, многократно е изтъквал силната си любов към българския народ.

Отказът на ген. Ковачев да му даде дъщеря си за жена също оказал силно влияние върху турския реформатор. Той въвежда латинската азбука, забранява фесовите и шамиите, заменя старите религиозни фамилии с модерни имена и дава права на жените, обявява джамията „Св. София“ за музей и нарежда проучване на православните fresки в храма, замасани с глина при превземането на Константинопол.

Много се радвал, когато чувал българска реч.

Помогнал на гастролиращия в Анкара Кооперативен български театър – откупил представлението, за да влезат хората безплатно. А с гостуващите танцов състав „Българска китка“ играл ръченица и български хор.

За българското влияние върху Атаюрк свидетелстват и други източници. В интервю пред в. „Утро“ през 1931 г. той изповядва: „Всяко българско непознание ми причинява невообразима болка. Винаги съм правил всичко възможно да помогна на България. Турция и България трябва да бъдат приятели. Който е против България, той е против Турция“.

Сънувах Кемал. Атаюрк умира на 57 г. на 10 ноември 1938 г. от чернодробна цироза. Часовникът в стаята му в двореца Долмабахче е заковал стрелките си на часа на неговата смърт – 9:05. По разкази на близките му, сред вещите му била намерена една единствена снимка – на Димитрина. Тя умира от рак на стомаха на 80 г. на 9 август 1966 г. По време на снимките на българо-турския документален филм на тв къща „Интернешънъл филм сървис – София“ и турската национална телевизия ТРТ за драматичната любов между двамата сценаристката Елена Димитрова и режисьорът Али Дервиз откриват плевенцимата на Димитрина, от която научават подробности за последните ѝ дни. Малко преди да издъхне, Мити отворила очи и казала: „Тази нощ сънувах Кемал...“.

Мария Рашкова

Използвани са публикации на:

А. Сократова, Е. Павлович, Л. Генев

Къщата на Атаюрк в София

Ти и само ти. Дватама влюбени продължили тайно да се срещат чак до април 1915 г., когато Мустафа Кемал, вече подполковник, получава заповед да се върне в Турция, за да участва в Първата световна война. „Ти и само ти ще останеш жената на моя живот“, – заявил той при последната си среща с Димитрина, разрешена му от Ковачев.

Кемал не се отказал от любовта си. В един пролетен ден той отново дошъл в София и отново поискал ръката на Мити. И отново получил отказ. Като прощален подарък изпратил на любимата си един файтон, пълен дигорези гюл – дъхави български рози.

Кемал и Димитрина не се срещат никога повече. Но любовта не напуска и двамата

неговите прегръдки – той прегръщаше Мити“.

Мустафа Кемал имал все пак един брак. Оженил се през 1923 г. за младата и образована туркиня Латифа, дъщеря на богат търговец, следвала право в Париж, свободно говореща немски, английски и гръцки. Тя била невисока жена, с късо подстригани тъмни коси и изразителни кафяви очи. Имала независим характер, считала се за равна със своя съпруг.

Разривът между тях станал две години след сватбата.

За връзка с редакцията на „Трибуна Арсенал“:

Редакция: e-mail: tribuna.arsenal@gmail.com
Делана Бобева: 0882 98 70 13, e-mail: didab@abv.bg
Диана Рамналиева: e-mail: diana_ramnalieva@abv.bg
Юлия Младенова: 0882 98 70 14
Мария Рашкова: 0882 98 70 12; Първолетя Петкова: 5 74 55